

Бібліографічний опис:

Довженко, О. (2024) Україна в огні (фрагменти кіноповісті). *Народна творчість та етнологія*, 3 (403), 22–28.

Dovzhenko, O. (2024) Ukraine on Fire (Fragments of the Cinema Novel). *Folk Art and Ethnology*, 3 (403), 22–28.

© Видавництво ІМФЕ ім. М. Т. Рильського НАН України, 2024. Опубліковано на умовах відкритого доступу за ліцензією CC BY-NC-ND (<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>)

УКРАЇНА В ОГНІ (фрагменти кіноповісті *)

«У садочку біля чистої хатини, серед квітів, бджіл, дітвори та домашнього птаства, за столом у тихий літній день сиділа, мов на картині родина колгоспника Лавріна Запорожця і тихо співала “Ой піду я до роду гуляти”. Це була пісня материна. Пісня була весела і журна одночасово, як і життя людське. Мати Тетяна Запорожчиха любила її співати раз чи два на рік, коли по великих трудах і повсякденних турботах десь було з якоїсь гарної нагоди доводилося пригублювати чарчину. Діти дивилися на свою добру матір і величали її.

Шумить, гуде Тополівка.

До Лавріна Запорожця приїхали гості.

“Ой, у мене увесь рід багатий. А у мене увесь рід багатий. Сюди-туди – он куди, увесь рід багатий”, – співала Тетяна, зворушливо хитаючи головою у такт своїй пісні.

Один. Роман Запорожець.

“Сюди-туди – он куди, увесь рід багатий”, – співає молодий лейтенант прикордонних військ Роман Запорожець з великою шаблею і заслугою на грудях.

Другий – Іван, воїн.

“Буде мене часто частувати. Буде мене часто частувати”, – співає, притулившись до материного плеча, артилерист Іван з прикордону.

Третій – славний чорноморець Савка Запорожець.

“Сюди-туди – он куди, часто частувати”, – співає вдвох із батьком третій Запорожченко, Савка-чорноморець. А над ними сяє божественна біла борода діда Демида, що теж був колись чорноморцем, та вже не співає, а тільки похитує головою й плаче од зворушення і глибоких своїх нужденних і злиденних літ.

Хочеться діду Демиду осідлати коня вороного, хочеться їхати в чисте поле літа доганяти. Та не вернуться вже літа, не доженуть коні...

[...] Олеся дивилась на шлях. Вона не була звичайною дівчиною. Вона була красива і чепурна. Олесею пишалася вся округа. Бувало, після роботи, вечорами, вона, як птиця, ну так же

багато співала коло хати на все село, так голосно і так прекрасно, як, мабуть, і не снилося ні одній припудреній артистці з орденами. А вишивки Олесі висіли на стінах під склом в європейських музеях: в Лондоні, в музеї Альберт-Вікторія, в Парижі, в Мюнхені і Нью-Йорку, хоч вона про це й не знала. Учила її мати всьому. Була Олеся тонкою, обдарованою натурою, тактовною, доброю, роботящою і бездоганно вихованою хорошим чесним родом. Легковажні хлопці трохи соромились Олесі, вважаючи її за горду і неприступну...

Пили бійці воду і похмуро проходили далі. Вона вже ні про що не питала їх. Вона жадібно вдивлялась в кожне лице і в кожних очах читала сум. Величезне, значно більше, ніж може вмістити людська душа, горе упало на народ, придушило його, погнало.

– Будь здорова, дівчино. Бувай щаслива, – сказали їй троє утомлених артилеристів і пішли од криниці. На Олесю нахлинула хвиля такого гострого болючого жалю до себе, що в неї нестерпно защеміло в горлі. Олеся глянула назад. Людей поменшало. Де-не-де людина.

“Останні йдуть, – подумала Олеся. – Невже останні?” І рішилася вона на крок нечуваний, небачений ні в її селі ніколи, ні в усім її народі. На вчинок надзвичайний, від одної згадки про який у неї захолонуло і спинилося серце. На вчинок грізний, що підказав їй грізний, надзвичайний час. Що кинуло її на цей учинок? Що наштотхнуло? Глибина інстинкту роду, підсвідомість, що з'являються на допомогу людині в грізні часи, коли розум холодне і не встигає усвідомити небезпеку, і спитати нікого, і грізний час летить лавиною згори.

До Олесі підійшов один з останніх бійців, танкіст Василь Кравчина, аж з-під Кам'янця-Подільського, і пожадливо припав до відра. Був він добрий кремезний юнак. Одежа вся в пилу і поті. На рукаві й спині пропалена сорочка на пожарах. Здорові темні руки, п'яточки на шії і скронях і зморшки на чолі також не по літах.

– Спасибі, дівчино. Прощай, – промовив він, одриваючись од відра.

– Щаслива путь... постій... Слухай, – сказала Олеся тихо, дивлячись на танкіста глибокими скорбними очима. – Я тебе щось попрошу.

– Мене? Що мене просити? – поглянув на неї танкіст, і надзвичайний вигляд Олесі прикував його на мить до себе. – Що ти, дівчино?

– Слухай, – сказала Олеся, – переночуй зі мною. Вже настає ніч... коли ще можна, чуєш?... – Вона поставила відро і підійшла до нього: – Я дівчина. Я знаю, прийдуть німці завтра чи післязавтра, замучать мене, поругаються наді мною. А я так цього боюся, прошу тебе, нехай ти... переночуй зі мною... – При останніх словах голос Олесі затремтів і неначе погас.

– Я не можу ночувати з тобою, – сказав Кравчина чесно і одверто. – Я в танку горів позавчора під бомбами. Я не герой.

– Ти наш.

– Я одступаю. Тікаю. Броня тонка. Я покидаю тебе. Пойми мій сором. Я не герой.

– Ти нещасний. І я нещасна. Пойми ж і ти мене. Глянь, що робиться. Я хочу згадувати тебе усе життя, а не отих мерців, що вже плывуть Десною. Останься, правда!

Олеся дивилася на нього з такою довірою, з такою болючою мольбою, що він умовк і не зводив з неї очей. Він дивився на неї, чужу, невідому, випадкову, аби ніколи вже потім ні на одну годину нігде не забути її, аби понести її, оцю дівчину, в своєму серці через усі бої, через усі вогні.

– Ну, як же? Ну, добре...

– Ото моя хата.

– А де твої батьки? – раптом збагнув він.

– Батько братів повіз, а мати поранена в лікарні.

Якусь хвилину вони стояли одне перед одним у хатньому присмерку мовчки і не знали, куди рухатись. Вони були незаймані обоє.

– Сідай, посидь у мене за столом, – сказала Олеся тихо і взяла його обома руками за руку.

– Їсти хочеш? Ну, хоч трошки, прошу тебе... Може, помиєшся з дороги, помийся?

Вона подала йому чистий рушник. Василь скинув сорочку і став митися над шапником. Олеся злила йому холодної води на руки, потім на голову. Він почував, як спливали з нього дорожня курява і піт.

Потім він роззувся і, добре помивши ноги, присів на лавку край стола. Якийсь хвилюючий сором все ж таки сковував і не покидав його, а її неначе ні. Вона і соромилась, і ні. Вона ходила по хаті, носила йому до столу страви. Вона сповняла свій, одній лиш їй начертаний начебто закон.

Вони щось їли удвох і уникали читати бажання одне у одного в очах, та чи й було воно, і говорили все про те про се, соромлячись мовчання. Часом вони стрічалися очима, коли рвалася нитка розмови, і тоді вони переставали дихати й жувати їжу. Вони ніби кам'яніли обое і вдивлялися одне в одного до дна. Коли отак їм стало нічим дихати раз, Олеся застогнала вся і притулила руки до грудей.

– Ой боже мій! Що ж воно буде з нами?

Коли у хаті стало темно, вона зважилась перша. Підійшла до полу і довго-довго слала мовчки чисту полотняну постіль. Вона виймала з матеріної скрині нові рядна, напірначі, рушник, поклала дві подушки рядом, задумавшись на мить, і принесла знадвору квітів.

Тихо було в хаті. Тільки далеко десь гупали важкі гармати та часом торохтів у небі далекий чужий самолёт. [...]

Вони вірили і не вірили, що вони вже чоловік і жінка.

– Знаєш, Василю, – шептала Олеся, нахилиючись над його лицем, – коли б ми жили, коли б сталося так, що ми житимем двоє, ми ніколи за все наше життя не скажем одне одному поганого слова. Правда?

– Правда.

– Ми навіть не подумаємо злого. Правда?

– Правда.

– Правда?

– Правда.

– Ми будемо так ладно жити, як ніхто в світі. Правда?

– Так.

– Ти не забудеш мене?

– Ні.

– Ти найдеш, одвоюєш мене?

– Найдуч, одвоюю тебе.

Неначе зійшлися століття простої народної любові, що сіє дітей на нашій родючій землі. Зійшлися століття горючих прощань української дівчини-жінки, оспіваної в журних піснях народу.

Почало світати. Пом'якшали тіні у хаті, і прощання протирало вже свої очі десь там, у сінях за дверима.

– Кажи мені ще, Василю, красиві слова, кажи, – припадала Олеся до Василевого плеча. – Уже кінчається ніч. Вже скоро прощатись пора.

– Слухай, Олеся...

Довго говорили вони на світанку. Вони ніби вирости обое за цю ніч. А невблаганна немичність роздуки ніби освітлювала особливим світлом їх почуття.

Перед ними за цю ніч розчинилося неначе нове бачення речей, сумне, але ясне і чітке, і ясніми, чіткими були його, Василеві, слова, що їх він у собі ніколи неначе й не сподівався знайти.

– Ні, я не забуду тебе, Олесю. Не забуду ні тебе, ні твоєї хати, ні криниці під вербою... Яка б ти не була, я вернусь до тебе. Хай ти будеш чорна, і хвора, і понівечена ворогом, хай посивієш ти від горя і сліз і побіліє твоя коса, хай ритимеш ти шанці проти мене, і плестимеш колючі німецькі дроти проти мене, і сіятимеш для ворога хліб під нагаями, ти зостанешся для мене прекрасною, як і зараз прекрасна ти. Якщо ж бо в розпачі ти проклинатимеш мене і всіх, що кинули тебе і на Дніпрі не вмерли, простив я тебе наперед, така вже наша доля, і ти мене прости, – сказав схвильовано Василь, дивуючись своїм надзвичайним словам.

– Прощаю, – сказала Олеся, – тільки найди мене.

– Найду, – сказав Василь, пригортаючи її до себе своїми сильними великими руками.

– Коли ж так станеться, що не найду, – може, уб'ють мене, чи вибухну я десь, мо', на фугасах і розлечуся шматтям по полю, так що і кісток моїх не знайдуть для могили, я все одно вернусь до тебе! Я пам'ятником стану з бронзи у твоїм селі, отам ось за вікном! Я зрозумів, Олесю, – стежка назад до тебе є одна, один є шлях. Шлях героїства. Треба бути героєм і ненавидіти ворога... Олесю, – сказав Василь, подумавши трохи, – який же непотрібний, млявий прийшов я вчора до твоєї хати.

– Я тебе простила.

– Я бачу. По великості жіночої душі своєї. Ти, Олесю, відкрила мені світ.

Вони розійшлися ранком рано-рано, до схід сонця, у холодній росі, коло перелазу за садком. [...]

Часом уночі заграви пожеж освітлювали поїзд.

Тоді ревли бики в вагонах і ржали коні у тривозі.

І дівчина Христя, висунувши голову з вікна, кричала в степ у розпачі:

– Прощайте!

Поїзд співав недолю по степах, по горах, по долинах:

Усі гори зеленіють.

Тільки одна гора чорна.

Тільки одна гора чорна.

Там орала бідна вдова.

Чорна хмара наступала,

Сестра з братом розмовляла.

У товарних вагонах співають дівчата, притулившись одна до одної.

Ой братику, голубоньку,

Прийми діток на зимоньку.

Співала й Христя і, співаючи, думала гірку свою думу. Розтерзану її душу мучили горе і зло на недолю, на весь проклятутий світ.

– Так... Скажи мені, брате-герою. Скажи мені, сестро-покритко! – промовила вона, немов складаючи пісню про себе.

– Ну, годі, Христе, давайте заспіваєм веселої. Все одно вже. Ну! – розважала її Олеся і, щоб розвіяти тугу, почала:

Летіла зозуля через мою хату,

Сіла на калині та й стала кувати.

Дівчата підхопили. Вийшло ще сумніше.

– Раби.... Розженуть нас по чужих світах, мов чайок у бурю. Буде нас по горах, по долинах, по чужих країнах, – не втихала Христя.

– Христе, тікаймо! – твердо й рішуче прошепотіла до неї Олеся.

Вечоріло. В концентраційному таборі в проваллі за селом невідьники позалазили в нори і ляскали зубами од холоду. Під осіннім холодним небом табір здавався великим кладовищем розритих могил, де лежали на дні живі небіжчики. З одної могили тихо підносилася вгору пісня про горе. І не про людське, цур йому, гіркому та некрасивому, а про горе чайки-небоги, що давно-давно колись вивела була чаєнята при битій дорозі. Про далекі чумацькі шляхи і про веселих, безжурних ніби чумаків, що все співали собі, за волами йдучи, та й зігнали чайку, чаєнят забрали. Як билася чайка об дорогу, як припадала вона до сиріє землі, як жалібно благала співців подорожніх: “Ой верніть мені чаєнята, я їх рідна мати”. Над табором стояв солодкуватий трупний сморід і великий невимовний смуток.

Запорожець подивився вгору. Небо було велике, урочисте вічне. Далекі зорі освітлювали його холодним байдужим світлом. Почуття вічності і безмежності світу спустошило його трудну душу і трохи заспокоїло.

“Що смерть моя і смерть моїх дітей? – думав Запорожець. – І що мої мізерні муки, коли зникають в небуття тисячі наших людей. Гинуть родини, гинуть роди без числа і краю...”

– Лаврін... Лаврін... – неначе почувся йому здалека жіночий гук. Запорожець підвівся і став прислухатись.

– Лаврін... Це ти, Лаврентій? Я принесла тобі їсти! Хліба, картоплі і гниличок...

Він пізнав голос Мотрі Левчихи. Вона притаїлась десь у кущах і тихо-тихо гукала.

– Я зараз покладу коло дроту і втечу. А ти забери та нікому не давай, наїдайся, чуєш? А ранком доїси, дужчий будеш, чуєш?

– Чую, – глухо відповів Лаврін.

– Дивись, я біжу, – тихо погукала Левчиха. І вибігла з кущів просто до нього.

Прогримів постріл – р-р-р...

– Ай! – неначе злякалась Мотря і швиденько упала мертва в пісок. Вузлики пролетів з розгону трохи вперед і впав коло дроту.

І дающа права рука її теж простяглася з розгону вперед і поникла. Запорожець припав до землі і швидко поліз до дроту. З усієї сили він простяг руку до хліба і не дістав.

– Тітко, – прошепотів він, хватаючи пальцями пісок.

Не вернемось, чайко, ти матінко наша.

З’їли твоїх чаєнят, добра була каша.

Розносився з ями над табором тихий чумацький реквієм. Невмирущий голос сивих століть лунав у темряві над терновими дротами.

Над мертвою Левчихою стояв Максим Заброра. На грудях на ремені блищав у нього автомат. Запорожець встав, і вони зразу впізнали один одного.

– Гарно співає недоля, – тихо сказав Заброра. – По собі знаю. Співав я оце в Сибіру по ночах, ой як співав! Де той і голос брався. Було, всі люди плачуть.

Заброра переступив через труп Левчихи і підійшов до дроту.

– Сьогодні б не мішало затягти й тобі що-небудь, га? Прийшов послухати. Заспівай що-небудь, чуєш?

– Се ти вбив? – тихо спитав Запорожець.

– Кого? – Заброра оглянувся. – А, Левчиха... Та що Левчиха? Мені тебе ось жалько. Ой, болітиме, Лавріне! Зірвуться з твого язика і партизани, і зброя, та буде пізно. Жалько. – Не треба мені твою жалю.

– Така душа в мене. Ненависть моя до тебе, Лаврін, давня, – як старі пранці, а от прийшов твій смертний час – жалько... Мо' щось придумаєм, га? Скажи, де партизани й зброя?

Заброда близько-близько заглянув Запорожцю в очі. Запорожець зціпив зуби:

– Іди од мене, сатана. Іди погавкай офіцеру, що на мені землі ти не заробиш. Іди!..

– Ну, що ж, вічна тобі пам'ять за таку вдачу. А я, дурний, подумав був...

– Що? Заробить на партизанах? Йуда!

– Еге. Христос найшовся. Я вже заробив і так немало в Сибіру.

Хто мене туди загнав з батьками? Хто? Заброда підняв кулаки і весь затрусився.

– Зводив ти зі мною рахунки по Марксу за століття... Тепер я з тобою по Гітлеру зведу. Ось завтра буде мій ювілей, зап'єм совіцьку владу і Левчиху...

Левчиха лежала маленька і чепурненька у святковій одежі. На ній була чиста сорочка, яку вона давно вже тримала у скрині про смерть, і старовинна довга безрукавка, і нова спідниця чорна у синіх дрібних квіточках. А на шиї навіть низочка дрібного коралового намиста з дукачем ще з дівочих літ. Вона немов передчувала свою смерть. Вічний покій вже розливався по її чолу. Воно ніби світилося у присмерку.

– Бач, паскуда, прибралась, мов на паску!

– Не смій так говорити про неї, чуєш! – розгнівався Запорожець. – Не смій, вона свята.

– Хто?

Заброда кинув на пісок автомат і підійшов до самого дроту.

– У... ти... боїшся?

– Хто-о?..

Далі вони не витримали і вчепилися, схопивши один одного за руки через дріт. Вони почали ламати один одному руки і пальці. Потім вони обнялися і довго душили один одного через дріт.

– Тихо, не хрипи! Тихо!..

– Тихо! Чуєш?

Довго говорили вони на колючому дроті. Говорили про владу, про землю, про соціалізм. Говорили про куркулів, про заслання, про страждання на чужині, про голод, про смерть, про зради.

Вони плювали один одному в очі Сибіром і стражданням, голодом і смертю. Вони плювали один одному в лице Гітлером, німецькими погромами і пожежами, шибеницями, рабством і шаленою ненавистю до Гітлера усього світу. Ненависть розбушувалася в їхніх полум'яних душах і виривалася з них страшними вибухами одна проти одної.

Вони били один одного важкими іржавими уламками своєї важкої історії і стогнали обидва від ударів. [...]

Завершальна частина кіноповісті.

Його вже впізнали бійці. Вони почали кричати йому “ура”!

Олеся оглянулась – Василь! Це був він і не він. Він був інший, і не тому, що був поранений у голову і руку. Щось було в ньому інше, щось незмірне, невимовне. Вона перелякалась. Потім вона заплакала, як хвора, і поцілувала його поранену руку.

– Що ж ми скажем одне одному, Василю? – тихо промовила Олеся.

– Скажемо здрастуй, Олесю, – сказав Василь, вражений її зміною.

– Здрастуй!..

– Яка ти красива, – сказав Василь тихо і ласкаво. – Дивись – сива! Ти стала ще кращою. Тобі, видно, гірко жилося.

– Я вірила. Пам'ятаєш? Часом ні. А ти?

– І я.

– Ти багато їх убив?

– Множество.

– Я бачу. Ти став добрий. Тобі болить?

– Ні! А тобі?

– Ні.

Потім вони обнялись. Він поцілував її руки і лице. І вона. Потім все сталося як у казці. Прийшов батько Лаврін, брат Роман, прийшов Іван Запорожець, що теж оказався братом. І хоча всі вони були поранені, а матері, діда Демида, Савки і Григорія зовсім уже не було, і хата була спалена, стали укупі коло печища і в честь матері заспівали:

Ой піду я до роду гуляти,
Таж у мене увесь рід багатий.

Був вечір. І була ніч. А рано-вранці Олеся знов проводжала на війну весь свій рід, аби ніколи не подумали лихі люди, що не був він щедрим на кров і вогонь, послані йому ганебною історією Європи».

Надійшло / Received 10.08.2024

Рекомендовано до друку / Recommended for publishing 29.08.2024